

JILLIANE HOFFMAN

DE KLEINE GETUIGE

DE FONTEIN

DEEL EEN

Het tegendeel van liefde is geen haat, maar onverschilligheid.
Het tegendeel van kunst is geen lelijkheid, maar onverschilligheid.
Het tegendeel van geloof is geen ketterij, maar onverschilligheid.
En het tegendeel van leven is geen dood, maar onverschilligheid.

ELIE WIESEL, *U.S. News and World Report*, 27 oktober 1986

1

De vochtige nachtlucht rook giftig, verschroeid en bitter, als een afgebrand huis, een dag nadat het vuur is geblust en de verkoalde resten nog liggen te smeulen in plassen van water en chemische troep. De benauwde smaak bleef kleven in haar keel. Hoe ze ook spuwde of slikte, ze raakte hem niet kwijt.

Het meisje wrong zich struikelend door het woud van suikerrietstengels. Zonder maan, sterren of enig ander licht was het zo donker dat ze bijna geen hand voor ogen kon zien. Ze liep blootsvoets, en de modderige, kleffe grond lag bezaaid met brokken kalksteen. Steeds als ze daarop ging staan, had ze het gevoel dat ze op een verborgen landmijn trapte, vooral door het glas dat nog in haar voet stak. De scherpe pijn schoot door haar hele lichaam, als een vurige bliksemschicht, tot in haar tanden. Zodra ze durfde halt te houden, zou ze proberen de scherven uit haar vlees te trekken. Maar voorlopig bleef ze rennen. Ze wankelde langs de rij dikke stengels die boven haar nietige gestalte uit staken, haar handen voor zich uit gestrekt, in de hoop dat ze haar zouden opvangen als ze ergens tegenaan liep.

Tegen iets. Of iemand.

Bij die angstige gedachte begon ze te beven. Bovendien had ze het nog nooit zo koud gehad. Ze was opgegroeid in Florida, waar het nooit echt koud werd, zelfs niet als er een front vanuit Canada kwam en alle oude mensen en nieuwslezers riepen dat het stervenskoud was en de sinaasappelbomen zouden doodgaan. Maar ze was doorweekt tot op het bot, en de waanzinnige wind van de waanzinnige storm sneed dwars door haar heen. Windvlagen loeiden door het woud van stengels en produceerden een doordringend gefluit, alsof het hele rietveld in haar oren krijste. Het meisje beet op haar tong om het klappertanden te onderdrukken.

Het was moeilijk niet om hulp te roepen. Misschien was er nog iets of iemand, achter dat verrekte suikerriet. Een paar meter bij haar vandaan, misschien. Een huis, een benzinestation, een weg hier vandaan – waar ‘hier’ ook was. Ergens verderop was het suikerrietveld in brand gestoken en geoogst. Dat was wat ze rook en wat ze proefde in haar keel: verbrand suikerriet. Misschien waren er mensen in de buurt, boeren of rondtrekkende landarbeiders, die in tenten of barakken woonden, wachtend op het einde van de storm en het eerste daglicht, zodat ze de rest van de velden konden afbranden. Iemand zou haar kunnen horen, haar helpen, haar opvangen.

Haar verbergen.

Onzin, natuurlijk, besefte ze op hetzelfde moment. Waarschijnlijk was er helemaal niemand. Waarschijnlijk was er in de verre omtrek geen levende ziel te bekennen. Waarschijnlijk was ze moederziel alleen en kon ze niets anders doen dan zich verstoppen tussen de stengels totdat de zon opkwam en de eerste vrachtwagens vol met landarbeiders arriveerden. Waarschijnlijk zou haar kreet om hulp alleen worden gehoord door de mannen die jacht op haar maakten. Gezichten kwamen haar voor de geest, de mensen van wie ze hield: Ginger, haar lieve baby, die nog altijd ’s nachts haar flesje wilde, ook al zei iedereen dat ze daar te oud voor was. En Luis, die klootzak, die jaloezise, onbetrouwbare lul. Hij had vaker haar hart gebroken dan ze kon tellen. God, wat hield ze van hem! Dat was altijd zo geweest en zou altijd zo blijven. En *mami, papi*, Abu, Cindy, Alonzo, Quina Mae. Snel verjoeg ze hun gezichten. Ze mocht niet aan hen denken. Dat zou betekenen dat ze het opgaf en al afscheid nam.

Nee! Nee! Volhouden!

Ze veegde over haar ogen en vocht tegen haar snikken. Die mannen waren hier nog ergens. Ze zouden haar horen snotteren en op haar af komen als gieren die wachtten op de laatste adem van een stervende prooi. Ze cirkelden rond in deze velden waar zij was verdwaald, terwijl ze haar positie peilden, voordat ze zich op haar zouden storten om haar botten kaal te pikken. Het meisje probeerde zich te concentreren op de geur van dennennaalden. Ergens achter die stank van nat, verbrand suikerriet zweefde de frisse lucht van naaldbomen, de geur van de hoop. Daar moest ze naartoe. Geen afscheid in gedachten, van wie dan ook. Ze zou het wel redden. Ze was al verder gekomen dan de anderen.

Zij leefde nog.

De rietstengels schampten haar gezicht en haar handen, medeplichtig met haar achtervolgers. Als ze de open plek kon bereiken waar het riet was weggebrand, zou ze veel harder kunnen lopen. Ondanks haar angst en de pijn in haar voet. Rennen tot ze erbij neerviel. Maar ze zou ook een makkelijk doelwit zijn, op die open plek. Weer kwamen de tranen.

Misschien wachtten ze juist tot ze daar zou verschijnen. Dat spaarde hun de moeite om haar te zoeken. Die mannen... die monsters... kenden deze velden. Daarom hadden ze haar hier gebracht. Ze wisten hoe je er binnenkwam, en er weer uit. En ze kenden die plek... die afschuwelijke, afschuwelijke plek... waar ze haar mee naartoe hadden genomen. Er stond zo veel riet omheen dat de stengels naar binnen groeiden.

Maar hier kun je niet blijven! Neem een besluit! Wat was erger, je in een rietveld verstoppert, om ten slotte toch te worden gevonden en teruggebracht naar... die plek? Of ervandoor gaan, zo snel als je kon? Op weg naar een van de huizen die misschien aan de rand van het rietveld stonden?

Ja, het was beter om te vluchten, beter om vechtend ten onder te gaan. Dat zou Luis ook hebben gezegd, absoluut. God, wat miste ze hem! Hij zou die schoften aan duizend repen hebben gesneden en ze hun eigen vlees door de strot...

'Kom dan, poes. Poes, poes, poes!'

Haar hart bleef stilstaan. Hij was ergens achter haar, en hij kwam dichterbij. Bliksemsnel keek ze om zich heen. Waar kon hij zijn, verdomme?

Ze liet zich op handen en knieën zakken en kroop naar de stengels. Een felle pijn schoot door haar been, vanuit de voet met het glas erin. Haar hand ging omlaag en ze voelde de losse lap huid op haar hiel, de warmte van haar eigen bloed dat langs haar vingers sijpelde. De rietstengels waren messcherp. Ze beet in haar hand en probeerde de pijn van zich af te schudden. De moedeloze gedachten kregen weer de overhand. De gezichten van haar familie kwamen terug.

Zo zou de politie in elk geval weten dat ze hier geweest was. Ze zouden het bloed vinden en hun conclusies trekken. Ze zou niet spoorloos verdwenen zijn. Niemand zou geloven dat ze zomaar uit de stad vertrokken was, weggelopen bij Ginger...

Maar op hetzelfde moment beseft ze hoe onzinnig dat was. Ze kon hier helemaal leegbloeden in dit veld, zonder dat iemand ooit te weten zou komen dat ze hier geweest was, kruipend door het donker in haar pogingen zich te verstoppen voor haar moordenaars. De regen zou alles uitwissen. De arbeiders op het veld zouden gewoon over haar graf lopen zonder iets te vermoeden. Als de moordenaars haar lichaam niet in het open veld achterlieten, zou niemand het ooit te weten komen. En als ze haar niet hier vermoordden, maar haar weer terug zouden slepen naar die plek om al die verschrikkelijke dingen met haar te doen waarmee ze hadden gedreigd, zou er niet eens iets overblijven om terug te vinden. Of ze konden haar hier laten liggen, in kleine stukken gehakt en verspreid over het terrein, als bodemverrijker, in de wetenschap dat deze velden binnenkort zouden worden afgebrand. Na die vuurzee zou er niets anders meer over zijn dan as. Als de arbeiders ooit op haar restanten zouden stuiten en als de technische recherche, zoals in die serie *CSI*, de as en de botfragmenten echt konden identificeren, dan... heel misschien... zou een rechercheur nog een kijkje komen nemen en haar laatste minuten reconstrueren. Ja, misschien zou de politie proberen na te gaan wat hier precies gebeurd was. Ze beet nog harder in haar hand. Nee, natuurlijk niet. Niemand zou zich ooit kunnen voorstellen wat zij op dit moment meemaakte. Die nachtmerrie ging alle fantasie te boven.

‘Weet je waarom de hond achter de kat aan zit?’

Hij was maar een paar meter bij haar vandaan. Ze kon hem horen, zelfs boven het gekrijs van de rietstengels uit. En hij wist dat ze hem hoorde, want hij riep het zo hard mogelijk, al klonk zijn temerige zuidelijke stem ijsig kalm.

Kroop ze bij hem vandaan of juist naar hem toe?

‘Omdat ze wegloopt. Als de kat niet wegloopt, gaat de hond er niet achteraan. Kat en hond kunnen ook vrienden zijn, schat. Maar als die kat... nou ja, als ze wegloopt...’ Hij zweeg een moment. ‘Weet je, schat, dan maak je de hond alleen maar kwaad. Dan wordt hij moe en pissig. Kom dus maar tevoorschijn, poes, voordat ik kwaad word. Want dan doe ik je nog meer pijn, kreng.’

Het licht sneed door de stengels, omhoog, omlaag, links en rechts. Ze hield op met kruipen en rolde zich op tot een bal.

‘Misschien heeft die kat zich nu verstopt en wacht ze op de ochtend, biddend dat een paar van die Hondurezen haar komen redden.’

Het licht gleed over de rij suikerriet vlak voor haar. Ze sloeg haar ogen neer, zodat ze niet zouden reflecteren in het schijnsel. Ze klemde haar hand om een stengel.

‘Dat zou heel dom zijn.’

Zijn werkschoenen sopten in de modder.

‘Honden kunnen heel goed ruiken. De kat kan zich nooit verstoppen, want die hond ruikt een poesje. *Oh, yeah!* En als de hond haar vindt, dan scheurt hij haar helemaal uit elkaar omdat ze hem zo hard heeft laten werken.’ Hij begon te grinniken, maar algauw werd het een schaterende, maniakale lach.

Ze drukte haar handen tegen haar oren.

‘Heb je haar al gezien?’ De stem van het andere monster, via een walkietalkie.

‘Nog niet, broer,’ antwoordde de modderige stem. ‘Maar dit is juist leuk! Achter haar aan, om haar te vertellen waarom het niet zo slim was om de benen te nemen. *Whoopie*, dat is kicken!’

Ze legde een hand over haar mond, zodat hij haar adem niet zou zien. Het donderde weer.

‘Ga naar de tractor,’ beval de modderige stem in de walkietalkie. ‘Zorg dat ze daar niet voorbij komt, naar de weg. Als ze de weg bereikt, zijn we haar kwijt.’

Weer een donderklap. Ze keek op naar de lucht. *Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft, geen bliksem!* Dan stond alles hier in de schijnwerpers.

De Gore Vetzak, de man met de modderige stem, snoof eens diep. ‘Volgens mij kan ze niet ver weg zijn, want ik ruik een poesje, hier vlakbij.’

Hete tranen rolden over haar vuile wangen. Ze had nog zo veel te doen in dit leven. Hoe vaak had ze niet opnieuw willen beginnen, omdat het zo dikwijls fout was gegaan? Altijd weer die teleurstelling.

‘Dino-jagers vinden nog altijd dino-sporen, hier in de modder. Miljoenen jaren oud...’

Ze wiegde heen en weer, nog steeds opgerold tot een bal, met haar handen tegen haar oren. Iedere dag beloofde ze zichzelf dat ze het voortaan anders zou doen. Vanaf morgen. Maar morgen kwam en ging. Nu wist ze dat het móést. Voor Ginger, die een betere mamma verdiende. Voor haar eigen moeder, die zich zorgen maakte over haar manier van leven. Als ze nog ooit de ochtend haalde...

De lichtbundel danste nu recht tegenover haar, een paar centimeter bij haar voet vandaan. Het schijnsel bewoog zich grillig tussen de stengels, zoals de toneellichten door het donker sneden in de club waar ze danste. ‘Hoelang denk je dat voetsporen zichtbaar blijven, schat, voordat de regen ze wegspoelt?’ Het licht gleed van de stengel langs haar jeans. De werkschoenen sloften weer verder, zuigend door de modder.

Toen draaide hij zich om, rende bliksemsnel terug, liet zich op zijn knieën vallen en scheen met de zaklantaarn in haar gezicht. ‘Hallo daar, kreng!’ koerde hij. ‘Ik heb haar te pakken!’ riep hij triomfantelijk.

Nog niet. Ze had altijd morgen nog. Ze smeed hem een handvol modder en stenen in zijn gezicht en priemde de afgerukte stengel naar zijn ogen. Toen hij een kreet van schrik slaakte, sprong ze overeind en schopte ze hem zo hard mogelijk in zijn gezicht. Jammer dat ze geen schoenen droeg. Dat zou hem een paar tanden hebben gekost. Daarna zou ze zijn lelijke crack-smoel met haar naaldhakken hebben bewerkt en hem zijn bloeddoorlopen, wellustige ogen hebben uitgestoken. Maar ze hadden haar schoenen afgepakt.

Hij viel opzij en ze schopte hem nog twee keer in zijn gezicht voordat ze het rietveld in dook.

‘Kreng!’ brulde hij.

Ergens voor haar uit lag de open plek, dat vóélde ze gewoon. De lucht van dennennaalden was nu ook sterker. Er was nog hoop. En toen, als een wonder, werd de hemel verscheurd door een bliksemflits, die het pad verlichtte dat tussen de rietstengels was uitgehakt. Jezus had op het juiste moment het licht aan gedaan om haar de uitweg te laten zien.

‘Ze is ervandoor!’ hoorde ze de Gore Vetzak schreeuwen, met zijn modderige stem. ‘Godverdomme, ze heeft me gestoken! Ik zie geen flikker! Spring in de auto! Ze mag niet terug naar de stad!’

2

Faith Saunders voelde haar ogen dichtvallen en gaf zich een klap tegen haar wang. Toen draaide ze het raampje van de SUV omlaag en stak ze haar hoofd naar buiten, met haar gezicht in de regen. Ze moest wakker blijven, dat móést. Het was middernacht, maar ze had nog een heel eind voor de boeg. En stoppen was geen optie. Niet hier. Hier was geen enkele plek om halt te houden.

Ze droogde haar gezicht met de badhanddoek die ze achter in de Explorer had gevonden en veegde de condens van de binnenkant van de voorruit. Behalve alles wat er verder nog was misgegaan die avond – en dat was heel wat – waren ook de airco en de blower uitgevallen dankzij die enorme plas, of eigenlijk een vijver, die ze niet had gezien toen ze bij het appartement van haar zus in Sebring wegscheurde. Ze ging rechtop zitten, rekte zich uit en leunde tegen het stuur terwijl ze probeerde zich te concentreren ondanks de vermoeidheid en de bonzende hoofdpijn achter haar ogen. Buiten zag het er nog net zo uit als toen ze bij Charity wegreed: nat, vlak en donker. Het was minstens een halfuur geleden dat ze voor het laatst een andere auto had gezien.

Op weg om een ravage aan te richten in Texas, was de late tropische storm Octavius blijven hangen boven een groot deel van de Sunshine State, waardoor het midden en het zuiden van Florida al twee dagen flinke problemen hadden. Faith was opgegroeid in Miami, en in de tweeëndertig jaar van haar leven had ze heel wat noodweer en orkanen meegemaakt. Meestal raasden ze bliksemsnel over het land, ontwortelden een paar bomen, haalden wat hoogspanningskabels neer en trokken dan weer verder. Maar Octavius hield zich niet aan het scenario. De verwachting was dat de storm de staat nog minstens een hele dag zou teisteren, met zware regen en windstoten van tachtig kilometer per uur. De meeste mensen waren zo verstandig om de waarschuwingen serieus te nemen, niet de weg op te gaan en binnen te blijven.

De meeste mensen.

Faith kauwde op haar lip. Of ze echt was verdwaald, kon ze niet met zekerheid zeggen, maar ze had geen idee meer waar ze was. Dit zou State Road 441 moeten zijn maar het leek totaal niet op de 441 waarover ze die middag naar haar zus toe was gereden. Dat was natuurlijk nog bij daglicht geweest, en nu, zonder straatlantaarns, benzinestations, restaurants, motels of andere herkenningspunten in het donker, zag alles er heel anders uit. In de wijde omtrek was niets anders te bespeuren dan hectare na hectare akkerland, en al kilometers lang reed ze langs eindeloze suikerrietvelden met wouden van hoge, indrukwekkende stengels, die dreigend over beide kanten van de weg hingen. Dit was centraal Florida, en buiten het stedelijke gebied van Orlando en de pretparken van Disney, Universal en SeaWorld met hun honderdveertigduizend hotelkamers, had het midden van de staat weinig anders te bieden dan een handvol kleine stadjes, landbouwgebied, Lake Okeechobee en de Everglades. Als je naar het zuiden reed, zoals zij, kwam je pas in de buurt van Palm Beach County weer tekenen van leven tegen, de eerste lichten en gebouwen van meer dan twee verdiepingen. Hoe verder naar het zuiden en het oosten, des te feller de lichten en des te hoger de bebouwing, tot aan de neonreclames en de wolkenkrabbers van Miami, waar natuurlijk nog genoeg kroegen open waren en mensen op de been, zelfs om middernacht en zelfs in een tropische storm. Maar Faith was niet in Miami, nog lang niet. Ze reed over een verlaten weg, ergens in de rimboe, en had de grootste moeite om wakker te blijven, de weg naar huis te vinden en alle ellendige redenen te vergeten waarom ze hier door de stormnacht reed.

Een verblindende bliksemflits spleet de hemel, recht voor haar ogen, en Faiths adem stokte. Haastig keek ze in het spiegeltje naar de achterbank, waar Maggie, haar dochttertje van vier, lag te slapen in haar autozitje, met haar duim in de mond en in haar andere hand een verfromfaaide, doodgeknuffelde Iejoor. Faith telde in gedachten de seconden. Toen de donder kwam, was de klap zo zwaar dat ze hem letterlijk door de auto voelde golven. Ze verstijfde, starend naar het spiegeltje, in afwachting van de reactie. Toen ze zo onverwachts en overhaast bij haar nichtjes was vertrokken, had Maggie – ontroostbaar – een van haar onbeheerste driftbuien gekregen en de eerste drie kwartier van de terugreis niets anders gedaan dan gillen, huilen en schoppen tegen de achterkant van de passagiersstoel, totdat ze eindelijk van pure uit-

putting in slaap was gevallen. Faith zag dat ze nog harder op haar duim begon te zuigen, met haar kleine, slanke vingertjes plukkend aan haar sproetige neus. Haar lange, blonde wimpers trilden, alsof ze elk moment haar ogen kon opslaan.

Faith ademde voorzichtig uit, stak een hand naar achteren en streelde zachtjes Maggies blote, knokige knietje. De twee maten te grote roze cowboylaars die aan haar tenen hing te bungelen viel op de vloer, naast het versleten, gehaakte dekontje dat altijd met Maggie mee moest. Het was van de bank gegleden. Met haar vrije hand pakte Faith het van de vloer en probeerde het over Maggies blote voeten te gooien. Maar in plaats daarvan kwam het op haar hoofd terecht en viel het over haar gezicht. Niet de bedoeling, natuurlijk, maar misschien wel zo handig, bedacht ze toen de hemel oplichtte met de volgende grillige bliksemflits, zo angstig dichtbij dat je hem bijna aan kon raken. Het dekontje kon de donder een beetje dempen en de verblindende bliksem, die de auto deed oplichten als een kerstboom, wat temperen.

Faith gooide de twee Advils die ze in het handschoenenkastje had gevonden in haar mond en spoelde ze weg met een slok ijskoude Racetrak-koffie die was overgebleven van de rit naar haar zus, die middag. Was dat echt nog maar... hoelang... tien uur geleden? Zuchtend keek ze nog eens naar de kleine gestalte onder het dekontje op de achterbank toen de auto weer trilde onder een paar donderslagen. Hoewel de ruzie met Charity niet Faiths schuld was geweest, en ze zeker niet had gewild dat het verjaarsfeestje van haar zus zo zou eindigen, moest ze het wel goedmaken tegenover Maggie omdat ze vanavond zo plotseling waren vertrokken, in de regen, onder de ogen van al die vreemden, terwijl haar nichtjes vanachter hun slaapkamerraam het drama met grote ogen volgden. Ze zou morgen met Maggie naar de film gaan, of schaatsen bij Incredible Ice. Of misschien zou ze haar een dagje thuishouden van St.-Andrews om gezellig samen koekjes te bakken. Maggie zou toch ook haar school hebben gemist als ze in Sebring waren blijven logeren, zoals oorspronkelijk de bedoeling was. En god wist dat Faith zelf ook wel een dagje nodig had om bij te komen van de gebeurtenissen.

De herinnering bezorgde haar weer een steek in haar hart. Hoe graag ze het ook wilde vergeten, haar gedachten gingen steeds weer terug naar de keuken van haar zus en die menigte van starende, giechelende vreemden die rond de provisorische bar bij de eettafel getuige waren

geweest van de familieruzie, alsof het een verzetje was. Charity had haar weg gekozen in het leven, met de man die daarbij hoorde, en het werd tijd voor Faith om dat te accepteren en niet langer te proberen alle problemen van haar jongere zusje op te lossen, omdat Charity daar duidelijk geen behoefte aan had. Jarenlang had iedereen Nick, Charity's waardeloze echtgenoot, de schuld gegeven van alle ellende, maar misschien werd het tijd om de ware schuldige aan te wijzen. En vanavond... vanavond was de laatste druppel geweest. Tranen van woede gleden over haar wangen.

Zelfs de koude, smakeloze koffie kon de mierzoete smaak niet wegnemen van de hurricanes die ze van Nick had moeten proberen toen de avond nog jong was, het feest in volle gang, en geen wolkje aan de lucht. Haar keel voelde nog steeds alsof ze een klont behangplaksel met de smaak van Hawaiian Punch had ingeslikt. Ze keek verlangend naar het open handschoenenkastje waar ze de Advils gevonden had. Daar, onder een stapeltje tissues, lag een muf, half pakje Marlboro's. Faith was met roken begonnen toen ze nog op school zat, en sinds de universiteit was ze al bezig met stoppen. Na een paar aanvallen van ochtendmisselijkheid was haar dat de eerste keer gelukt. Vier jaar had ze geen sigaret meer aangeraakt, maar toen, vorig jaar, kwam het telefoontje dat alles veranderde. Zodra ze ophing, had ze een Marlboro gepakt. Het was alsof ze een oude vriend verwelkomde, precies wat ze op dat moment nodig had. Haar keel had geen seconde geprotesteerd, en binnen de kortste keren zat ze weer op een pakje per dag. Opnieuw stoppen bleek nu veel lastiger, en ze had weinig zin om zwanger te raken, alleen om van haar verslaving af te komen.

Ze stak een hand uit en klapte het handschoenenkastje dicht. Hoe groot haar behoefte ook was aan die oude vriend, ze kon er niet aan toegeven. Niet met Maggie in de auto. Geen sprake van. Jarrod, Faiths man, had geen idee dat ze nog steeds probeerde er vanaf te komen, en Maggie mocht niet weten dat ze stiekem nog rookte. Ze zou zeker worden genomineerd voor Slechtste Moeder van het Jaar als ze begon te paffen op nog geen twee meter afstand van de schone longen van haar dochtertje. Daarom kauwde ze maar zenuwachtig op een nagelriem.

Het begon steeds harder te regenen en Faith remde af tot dertig. Ze keek op het klokje. Over zes minuten zou Charity de drempel van haar dertigste verjaardag overschrijden. Wat deed ze nu, om het te vieren? Lag ze half bewusteloos op de bank? Waren Nicks onnozele

vriendjes nog op bezoek? Had ze wilde seks, als verjaardagscadeau? Bij die gedachte werd Faith bijna misselijk. Kon het Charity eigenlijk iets schelen hoe haar zus was weggelopen?

Eigenlijk was het de bedoeling geweest dat Faith met Charity en de drie kinderen – Kamilla van elf, Kourtney van vijf en Kaelyn van twee – volgend weekend naar Disney zou gaan, samen met Maggie, om Charity's verjaardag te vieren. Zonder de mannen. Alleen de zes meiden en Mickey Mouse, om de bloemetjes buiten te zetten in het land waar iedereen altijd blij was. Ruim van tevoren had Faith twee kamers gereserveerd in het Walt Disney World Dolphin Resort. Ironisch genoeg moest die boeking uiterlijk morgen om middernacht – op de laatste minuut van Charity's officiële verjaardag – worden geannuleerd als Faith haar aanbetaling nog wilde terugkrijgen. Natuurlijk zou ze moeten annuleren, dacht ze, terwijl ze nog wat tranen van haar gezicht veegde. Vóór vrijdag zou de ruzie echt niet zijn bijgelegd. Misschien wel nooit meer. Na tien jaar huwelijk had Nick misschien eindelijk willen bewijzen dat het hem iets kon schelen. Of misschien had hij Faiths uitstapje naar Disney willen overtreffen. Of misschien was het feestje voor Charity een goed excuus voor hem geweest voor een fuif met zijn eigen vrienden, omdat Charity zelf niet veel vriendinnen had met wie hij niet het bed in was gedoken. Wat ook de reden mocht zijn, op het allerlaatste moment had Nick 'Big Mitts' Lavecki, de man die de verjaardag van zijn vrouw meestal vergat, besloten een verrassingsfeestje voor Charity te organiseren. Echt op het laatste moment, want Faith had het die ochtend pas gehoord.

'Vanavond, Nick?' had Faith uitgeroepen, met een blik op de klok boven de haard in haar huiskamer in Parkland, ruim driehonderd kilometer van Sebring, waar haar zusje woonde. Het was zondagmorgen halfelf.

'O, niks bijzonders. Een paar vrienden, weet je, een krat bier, wat eten van Costco... schalen met worstjes en kipnuggets, hapjes en zo, en een taart. Die haal ik ook bij Costco. Een chocoladetaart. Met een tekst erop: *Gefeliciteerd, oud wijf!* Hij moest er zelf om lachen. 'En nog een plaatje op het glazuur, een rolstoel of zoiets.'

Faith kromp ineen. 'Je meent het, Nick?'

'Nee, ik plaag je maar, Faithy. Maar ik neem wel de kinderen mee, dan kunnen ze zwarte ballonnen uitzoeken en van die bordjes van het bejaardenhuis.' Weer lachte hij. 'Dat vindt Char echt om te gillen!'

Faith staarde uit haar keukenraam naar de omgewaaide parasol op het grasveld en het kussen van de tuinbank, dat in het bijna overgelopen zwembad was gewaaid. Jarrod keek haar over de tafel vragend aan en mimedede: *Wat?* Maar Faith had haar hoofd geschud. 'Het is hondenweer, Nick.'

'O, hier valt het wel mee. Iedereen heeft beloofd te komen.'

'Iedereen? Op hoeveel mensen reken je?'

'Geen idee, dertig of veertig.'

'Wauw. En wanneer heb je dat allemaal bedacht?'

'Weet ik niet, een week geleden of zo.'

'Bedankt dat je even belt.'

'Ja, dat leek me beter. Maar ik begrijp het wel als je niet kan komen. Wij wonen ook zo'n eind weg. Hoe noemt Jar het ook alweer? Een godverlaten gat?'

Drie jaar later herinnerde Big Mitts zich nog altijd het commentaar dat hij niet had mogen horen. 'Dat was maar een grapje, Nick.'

'Ja, ik weet het. Ik lach me dood, Faithey. Maar geen punt, als je niet kan komen. Het is een heel eind rijden in dit pokkenweer. Geeft niet. Char begrijpt het best.'

Natuurlijk vond Nick het niet erg als Faith niet zou komen, want hij wilde haar er niet bij. De kinderen hadden hem waarschijnlijk de hele morgen aan zijn kop gezeurd of tante Faith, oom Jarrod en Maggie wel op mamma's feestje kwamen. Dat was dan ook de enige reden waarom hij had gebeld. En natuurlijk zou Charity woedend zijn geweest als ze erachter kwam dat haar enige zus – de enige familie die ze had – niet voor haar verjaardag was uitgenodigd.

'O, ik kom wel,' zei Faith.

Wat? mimedede Jarrod weer.

'Geweldig,' antwoordde Nick zonder veel enthousiasme.

'Hou de bank voor me vrij. 's Ochtends rij ik weer terug.'

'Misschien moet je hem delen met een nieuwe vriend, Faithey.' Ze had de pest in als hij haar zo noemde. Mateloos irritant. Het was altijd Charity's koosnaampje voor haar geweest, maar als Nick het zei, klonk het spottend. 'Ik geloof dat T-Bone de bank al heeft gereserveerd,' voegde hij eraan toe, waarschijnlijk met een dubbelzinnige grijns.

De meeste vrienden van Nick hadden bijnamen, zoals T-Bone, Skinny, Slick of Gator. Het waren geen bendeleden, politiemensen of maffiosi, maar gewoon volwassen kerels met bijnamen.

‘Zeg maar tegen T-Bone dat hij in zijn auto slaapt. Ik neem de bank,’ antwoordde Faith koeltjes.

‘Pappa, zeg tegen tante Faif dat ze Maggie meeneemt!’ klonk een slissend stemmetje op de achtergrond.

‘Als je komt, breng Maggie dan mee,’ herhaalde Nick. ‘De kinderen blijven allemaal boven, achter een gesloten deur. We laten ze niet beneden komen voor de stripper. Dat is beloofd.’

‘Je maakt weer een geintje, zeker?’

‘Ja, natuurlijk. Ik regel echt geen stripper voor mijn vrouw, tenminste niet een die haar interesseert. Hoewel het best een leuk idee is. Dat zou wel spannend zijn, als ze daarop kickt. De kinderen krijgen pizza. O, en neem Jarrod mee,’ voegde hij er aarzelend aan toe. ‘Ik hoop dat hij kan komen.’

Jarrod mimeerde niet langer *Wat?* omdat hij het inmiddels wel begreep. En hij had geen trek in Nicks bank. Hij liet zich onderuitzakken op zijn stoel en verschool zich achter de krant, als een kind op school dat geen beurt wil krijgen.

‘Heb je al eens naar buiten gekeken?’ vroeg Jarrod een paar uur later, toen Maggie door Faith op de achterbank werd geïnstalleerd, met Iejour in haar ene hand en een pakje vruchtensap in de andere.

‘Het is haar verjaardag, Jarrod. Je weet wat ze met hem te stellen heeft. Al zijn vrienden komen, en waarschijnlijk niemand anders. Nick kennende, sluit ik niet uit dat hij zelfs zijn volgende vriendin uitnodigt. Ach, die regen is zo erg niet. Ik red me wel.’

‘Punt één, je hebt blijkbaar niet naar het nieuws geluisterd, maar er komt een tropische storm onze kant op. Punt twee, dit zijn geen normale mensen, Faith. Het wordt geen normaal feestje.’

Jarrod was geen fan van Nick of Charity. Faiths zuster en haar man bewogen zich in heel andere kringen. Jarrod was strafpleiter geweest, Nick was een louche, kleine crimineel. Eigenlijk was hij monteur, maar hij probeerde altijd het systeem te slim af te zijn, uitkeringen te claimen en de belasting te belazeren. Afgezien van het weer en de Dolphins hadden de twee mannen weinig om over te praten – behalve als Nick Jarrod zou willen inhuren als advocaat. Charity was in aanleg wel anders, maar ze was veel te jong geweest toen ze Kammy kreeg en met Nick trouwde. Daardoor was ze veel te afhankelijk van hem geworden en sterk veranderd. Dat was de Charity die Jarrod kende.

‘Maak er nou geen drama van,’ zei ze.

‘Met jouw zus is het altijd drama. Wacht maar tot ze Nick in de badkamer betrapt terwijl hij een van zijn vriendinnetjes neukt. Dan heb je je drama.’

‘Jarrod,’ zei ze verwijtend, met een blik naar Maggie, die rustig van de een naar de ander keek, waardoor haar blonde vlechtjes heen en weer zwaaiden.

‘Verstop het bestek maar,’ voegde hij er nog aan toe.

‘Je mag wel mee, als je wilt.’

‘Ik heb nog nooit zo graag mijn stukken voorbereid als vandaag.’

‘Dat zal wel weer.’

‘Maar nog liever zou ik jou ervan afbrengen om in de auto te stappen en driehonderd kilometer door een tropische storm te rijden.’

‘Ik wou dat hij met me overlegd had voordat hij dit feestje organiseerde,’ zei ze. ‘Maar blijkbaar stond ik niet eens op de reservelijst voor genodigden.’

‘Blijf dan thuis. Bij mij.’

‘Ga gezellig mee.’ Ze glimlachte. ‘Nee, dat is geen goed idee. Je zou je suf vervelen. Aan de andere kant, wat moet je hier in je eentje op een regenachtige avond?’ Terwijl ze het vroeg, voelde ze een steek in haar maag. Ze haatte dat gevoel. Na al die maanden was ze er nog steeds niet overheen. Ze vroeg zich af of ze ooit dat misselijke gevoel zou kwijtraken als ze bedacht wat er kon gebeuren als ze haar man alleen thuis liet. Ze wendde zich af en staarde naar buiten door de open garagedeur.

Hij wist wat ze dacht. ‘Een pizza bestellen en mijn zaak voorbereiden.’

Ze knikte.

Hij kwam achter haar staan en masseerde haar schouders. ‘Ik heb hier geen goed gevoel over. Het is echt noodweer,’ zei hij zacht, en hij drukte een kus op haar achterhoofd. ‘Volgende week gaan jullie toch naar Orlando? Je zus zal het heus wel begrijpen. We kunnen vanavond ook iets speciaals koken en lekker binnen blijven, veilig voor de regen.’

‘Ik kan dit feestje niet overslaan. Morgenmiddag zijn we weer thuis.’

‘En St.-Andrew’s?’

‘Ach, het is maar het kleuterklasje. Maggie kan best een dag missen. Dan ziet ze haar nichtjes weer eens!’ voegde ze eraan toe, terwijl ze zich met een brede lach naar haar dochter keerde. ‘Spannend, toch?’

‘Wat is bestek?’ vroeg Maggie, terwijl een windvlaag een enorm blad van een grote palm rukte. Het sloeg voor de garage tegen de grond, een paar passen van waar zij met Jarrod stond.

Een felle bliksemflits knetterde weer langs de hemel en Faith was onmiddellijk terug in het heden. Heel even had ze een helder beeld van de uitgestrekte suikerrietvelden, met de stengels die zwiepten in de wind – eindeloze rijen, strak naast elkaar, als een reusachtig plantenleger, klaar om te marcheren. Het volgende moment was alles weer donker.

Waar was ze, in vredesnaam? Ze kon alleen maar hopen dat ze nog op de 441 reed en niet op de weg naar Tampa. Ze dacht aan het griezelige zombiespelletje dat ze als kind altijd met Charity speelde. Je moest je ogen dichtdoen en tellen. Als je ze weer opendeed, stonden alle zombies op hun plek bevroren, vlak achter je. Ze waren geruisloos opgerukt terwijl je je ogen dicht had.

Een koude rilling liep over haar rug terwijl ze langzaam verder reed door de eindeloze, zwarte nacht. Onwillekeurig huiverde ze voor wat ze zou zien als de volgende bliksemflits de velden weer verlichtte...

Lees verder in *De kleine getuige*

Eerste druk februari 2017

Oorspronkelijke titel *All the Little Pieces*

Oorspronkelijke uitgever HarperCollinsPublishers, Londen

Copyright © 2015 by Jilliane Hoffman

Jilliane Hoffman asserts the moral right to be identified as the author of this work

Copyright © 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jan Smit

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Ryan Pendleton

Opmaak binnenwerk V3-Services, Baarn

ISBN 978 90 261 3930 7

ISBN e-book 978 90 261 3931 4

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.